

4. Az ige kôszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja.
Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja.
Kincset, életet. Hitvest, gyermekét:
Mind elvehetik. Mit ér ez ônekik!
Mienk a menny örökre!

46. zsoltár. Luther Márton 1483 – 1546

14.

Halle, 1704

Éb - redj, bi - zony - ság - té - vő lé - lek!
Kik bát - ran szól - nak s harc - ra ké - szek,
A vár - fa - lak - ra ö - rök áll - ja - nak,
Ha éj bo - rul le, vagy ha kél a nap.
Hí - vá - suk zeng - jen messze szer - te - szét
Az Úr - hoz gyűjtve né - pek se - re - gét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna,
S ébredne föl sok nemzet fényinél,
Ó, bár sok szolgáló sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!

3. Küldd útra hírnökid csapatját,
És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteűzzék sátán seregit.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!

K. H: Bogatzky, 1690 – 1774

15. Bartalaus: Magyar népdalok, 1883

Győz - he - tet - len én kő - szá - lom,
Vé - del - me - zőm és kő - vá - rom, A ke - reszt - fán
drá - ga á - rom, Ol - tal - ma - mat Tő - led vá - rom!

2. Sebeidnek nagy voltáért, Engedj kedves áldozatért,
Drága, szép piros véredért, Kit kiöntél e világért.
3. Reád bízam én ügyemet, Ó Jézusom, én lelkemet,
Megepedett bús szívemet, Szegény, árva, bús fejemet.
4. Irgalmazz meg én lelkemnek, Ki vagy ura mennynek-földnek,
Könyörgök csak Felségednek, Én megváltó Istenemnek.
5. Mutass, Jézus kies földet, Lakásomul adj jó helyet,
Ez életben csöndességet, Jövendőben üdvösséget.

Kuruc kori ének